

MI LESZ AZ IGÉRETEKKEL?

A választási küzdelmek leányulván egész Kanadaszerte itt az ideje feltennünk a kérdést: Mi lesz azokkal az ígéretekkel, melyeket a győztesen és vesztesen kikerülő hónapok egyaránt pergőhűségűen vagdosztak a szegény választópolgárok fejéhez. A legmodernebb választási segédeszköz, a rádió felhasználásával Kanada utolsó zugában is csak kortesbeszédet hallott az ember, — ha meg a külvárosok piszkos, sötét negyedét rötta a munka nélkül tengődő magyar: akkor is csak szónoklat, ígéret, fogadkozás, fenyegetés csapta meg fülét, ha nem is a rádió szöcsövéből, az iskola vagy nagyterem emelvényéről, hát legalább valami dohos horzó avagy fűszeresáda tetejéről.

"Mi majd megmutatjuk" — tudnillik, ha megválasztottok bennünket: ez volt mindig a végző. Ez volt a választás alaphangja, melyhez itt is ott is bántó melléztöreként vegyült az a régi választási fogás, hogy "mi nem vagyunk rosszakaratlan az ellenpárttal szemben, mi tiszteljük ellenfeleinket — de..." szóval itt az következik, hogy a másik párt mit tett rosszul, illetőleg hogy mit fog az új párt helyrehozni, pótolni és megvalósítani: ha megválasztják. Tehát ismét csak ígéretekről van szó, még pedig olyan halmazzal, hogy beleszédül az embernek a feje — különösen, ha nincs biztos megélhetése és kénytelen-kelletlen tehetetlenül elnézni politikai pártok uralomra törekvő háborusdíját, miközben leállanak a gyárak vagy nem indul meg a munka és nincs betevő falatra való.

Megirtuk már, hogy a liberálisokat a változást óhajtó hangulat mellett főleg a mulasztások buktatták meg s ezek között első helyen a munkanélküliség meg nem oldása szerepel. Hiába ígért a választás előtti napokban King miniszterelnök fűt-fát a munkanélküliség megszüntetésére s hiába ajánlott fel mindeneségre tartomány erre a fontos célra költött dollárja után egy birodalmi államkincstári dollárt segély címen: a kocka akkor már el volt vetve és a liberálisoknak le kellett vonniok hosszú kormányzásuk tévedéseinek következményeit.

Jött Bennett, a nagybankok, a nagytöke embere, maga is vérből kapitalista, akinek mérhetetlen erdőségeiből kerül ki a szegény kanadák magyar újságpapírja és gyufája egyaránt — és Bennett mégis munkát, megélhetést, fejlődést, kenyeret ígért. Amint a szavazás eredménye is világosan mutatta, a nép, a felsőeség nép hitt neki és óriási többséggel megválasztotta a konzervatívokat. Igaz ugyan, hogy a jelenlegi választási rendszer kimutatta egyes helyeken a foga fehérét, mert míg például Ontarióban a szavazatok több mint egy harmada liberális volt, még nagytöbbséggel is állig lehetne liberális képviselőt találni a megválasztottak sorában. De ez megtörtént akkor is, amikor a liberálisok győztek és a konzervatívok nem kaptak szavazati arányban képviselést. S különben is most nem ez a kérdés.

Az égető, halaszthatatlan és feltétlen megoldandó kérdés csupán az, hogy betartja-e a konzervatív párt azon ígéreteit (vagy azoknak legalább egy tekintélyes százalékát), amelyeket a szavazópolgároknak tett és amelyek a sors alakulása képen talán senkit nem érdekelnek olyan közelről, mint éppen a Kanadába szakadt magyar munkásság, melynek nagy része nem találta meg tizedrészét sem annak, ebben az új hazában, mint amire álmait szötte meelőtt nekivágott volna a nagy Óceánok. S most, amikor talán még lehet segíteni a hosszú hónapok óta munka nélkül sanyalók helyzetén, most van a legnagyobb szükség arra, hogy maradandó intézkedésekkel oldják meg a munkanélküliség ügyét az arra illetékes tényezők.

Ezért tekint oly nagy érdeklődéssel Kanada közvéleménye és különösen a dolgozó nép az új kormány reformjai elé. Ezért nem nézik jó szemmel a gazdák és az ipari munkások egyaránt Bennett miniszterelnöknek azon elhatározását, amely

a búza alapárának lecsorításával a szegény emberek kispénzét rövidítette meg s így inkább a bankoknak kedvezett, mint a farmereknek és a közvetlenül avagy közvetve a gabonatermelőkből élő ipariak. És amint a liberálisok megbuktak a munkanélküliség elhanyagolása miatt, könnyen ugyanez a sors érheti a konzervatívokat is, ha nem veszik kellőképpen figyelembe a dolgozók érdekeit. Mert a szegény embernek nem ilyen vagy olyan párti kormány kell, hanem munka, kenyér és megélhetés.

CSENDELET A HATÁRON TUL

A VÉR ÉS BÜN AMERIKAI STATISZTIKAJA

Minden évben úgy nyár felé Newyork rendőrfőnöke vasokozatban tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

A képekkel és statisztikai számokkal díszített hatalmas füzetben tesz jelentést az elmúlt év bűnügyi krónikájáról. Ebben az évben Grover A. Whalen — a mosolyáról híres rendőrfőnök — 337 oldalon mutatja ki, hogy Newyorkban mennyit javultak a viszonyok, hiszen 1929-ben "mindössze" 357 gyilkosság, 1172 rablótámadás és 2990 betörés történt Newyorkban.

Ismét magyar földre törtek be a szerbek

BETÖRŐBANDÁK GARAZDALKODNAK AZ ORSÉGBEN

A vas megyei Orségben újabb megkezdtek garazdálkodásukat a jugoszláv betörőbandák. Legutóbb Hegyhátszentjakab községet látogatták meg, ahol fegyveresen jelentek meg, a megfélemlített lakosság szeme előtt és megrettenet lakosság személtára és fényzőrökkel személték ki maguknak Sretner József jómódu gazda házat, a melyet teljeseen kifosztottak.

Felpakkoltak minden elvihetőt, még nehéz ingóságokat is és hajnalra nyugodtan mentek vissza a rablott holmikkal. Az Orség népe azon panaszkodik, hogy a jugoszláv hatóságok nem nyújtanak kellő támogatást a nyomozást végző magyar csendőroknak, úgyhogy ha a magyar csendőség meg is állapítja a betörők és rablók személyazonosságát, mint legutóbb is megállapította, Lenger Filipe bandavezér személyében, semmit sem érnek el, mert a jugoszláv hatóságok futni engedik a rablókat.

Az Orség népe most a kormányhoz fordul, hogy diplomáciai beavatkozással tegye lehetővé, hogy a garazdálkodó jugoszláv bandákat a jugoszláv hatóságok kézrekerítsék és őket kiszolgáltatassák a magyar hatóságoknak. Amíg ezt nem teszik meg, addig állandó rettegetésben kell élni az Orség népének, mert sohasem tudhatják, hogy a kevésszámú magyar határőrséget kijátszva melyik éjjel lepi meg őket a fegyveres jugoszláv bandák és teszik őket koldusszegénynek.

KOMITACSIK RABOLJAK A MAGYAR KERESKEDŐKET

A budapesti "Magyarság" jelenteti: A szerb diktatura terrorját nyögő megszállott területei lakosságának ma már sem életsem vagyonzásának nincs. A belgrádi központi irányítás, ugyalszik, nem is törődik azokkal, mi történik a megszállott terület lakosságával, különösen akkor nem, ha szerbek azok, akik a teljes kifosztásra törekkeznek. Az újabb eset, ami most történt, valóban olyan mintha dektív ponyvaregényből volna kivágyva.

Valamennyi szabadkai keres-

kedő üzletében megjelent Opasics Jovó, a hírhedt komitási vezér, három emberével és felszolgáltatta őket, hogy összes pénzüket adják át. Mindenkit ismeren a félelmetes embert, tehát nem mert senki ellentálni. Opasics egy kis cédulára felírta mit adtak neki és furcsa mosollyal, szinte fenyegetőre azt mondotta, hogy "majd megfizeti".

Miután Opasictól még a szerb rendőrkapitány is retteg és a kereskedők csak suttogva adták tovább a hirt. A szabadkai magyar kereskedők kára közel kétszáz ezer dinár. Voltak ugyan ügyvédnek, sőt felkeresték az ügyészséget is, de mindenütt azt mondták, hogy jobb, ha a komitácsikat nem ingerlik maguk ellen. A tíz tagú komitácsi banda másnap Zomborban gar-

rázdálkodott s ott is kifosztotta a kereskedőket, majd pedig bandájával visszavonult a megszállott Baranyába. Opasics "pályafutása" rendkívül érdekes. A háború idején komitácsi vezér volt, majd az összeomlás után községi jegyzővé nevezték ki a magyar Pélmonostor községbe. Később azonban el kellett bocsátani állásából, mert a lakosságot, a gyárokat és németeket egyaránt szinte naponta korbáccsal verte végig az utcákon. Mint elbocsátott jegyzőnek szász hold földet adtak, azért mert komitácsi volt és a háború alatt a szerb hadseregben szolgált.

Most a diktatura, úgy látják, ismét előszedte a komitácsikat, akik újabb csapatostól érkeznek a megszállott területre és ott úgy bannak a magyar és német lakossággal, mint a sarcot szedő csapatok a háború idején.

SZLOVÁK ISKOLABA KÉNYSZERITIK A MAGYAR IFJUSÁGOT

Sárga színű, szlovák nyelvű plakátok jelentek meg Vágsellye uccán. Az állami népiszkola igazgatósága közölte a lakossággal, hogy a közoktatásiügyi minisztérium engedélyezte Vágsellyén a szlovák tannyelvi polgári iskola föllállítását és ezzel kapcsolatban ismertette a beiratkozási teendőket. Az új iskola már a következő tanévben megnyílik és minden évben új osztály fog gyarapodni. A vágsellyei magyarság — a hivatalos cseh statisztika szerint is a lakosság több mint kétharmada — nagy megdöbbenéssel olvasta a bejelentést, mert a magyar oktatási nyelvről egy szó sem esik benne. A szlovák iskola föllállítása egy hosszabb, suba alatt lefolytatott akciónak az eredménye, amelyet a sovinizmusáról immár hírhedté vált Slovenská Liga és a Sokol-egyesület indítottak meg. Ezek az egyesületek évek óta mellőzzik a kisebbségek kívánságait, sőt a Slovenská Liga iskolapolitikájára a nyílt szlovákosítás szolgálatában áll. Összeköttetések révén sikerült Vágsellyén is keresztül vinni a törekvéseiket és a felső fórum a lakosság kívánságának meghallgatása és a községek megkérde-

zése nélkül döntött. Vágsellye és a város községi mind kívánják a magyar nyelvű oktatás bevezetését is, hiszen a járás lakosságának 70 százaléka a csehek szerint is magyar. Azonkívül Vágsellyére gravitál a nálunk tal járás tekintélyes része is, amely szinnmagyar vidék. A kisebbségekkel szemben folytatott iskolapolitikára jellemző, hogy Pozsonytól egészen Érsekújvárig egyetlen magyar nyelvű polgári iskola sincsen. Az államfordulat óta ezen a vidéken csak szlovák nyelvű polgári iskolákat állítottak föl a csehek.

KANADAI TEJET ISZNAK — KINÁBAN
Bármilyen híhetetlenül hangzik is, Hong Kong város európai, azaz fehér lakosai között napról napra nagyobbat elterjedtségnek örvendő a kána dal tej. Az egyik brit-columbiái tehenészett vezető be az utazó gondolatot, hogy jegen tartott friss tejjel látja el a kínai kikötővárosok finnyas fehér népet. Az első szállítványokat máris szétosztották a pénzért és állítólag rendszeresen fogják a kanadai tejnek tengeri gőzösökön Kinába való szállítást.

HAJNALI BESZÉLGETÉS

Irta: Csanádi BALOGH ISTVÁN

A kutyák úgy belevakkantottak a süket csöndbe, hogy megremegtek tőle a két égbolton a fényes csillagok. A vakantásra Pupos Gilice János félretolta a két szundikáló szemérlő a zslrosszú fellegjlesztő, csula kaplapt s kitekintett bozontos szemöldöke alól a tájra.

A hold ezüst sariója már a suttogó fák lombkoronáját kaszabolta a rózsaszínű égallon s finom harmatyongyököltől volt nedves körülötte a tegnap kaszált fű. Itt szokott megpiheneni mindig a temetőárokban éjfélután, ahol a puha fűvén jó, nyugodt alvás kínálkozott. Mert a porladó nemzedékek szomszédságában nem háborgatta senki, csak a szentjános-bogárcák csillogtak a fűben s a csillagok fénylettek mérhetetlen magasságban.

Megtekintette a "fastyuk" állását, aztán odanyitott a farkosbotját s a nyugtalanokó kutyák közt vágtatott.

— Ögye ki a fene a beszédkézőket, má aludni se hagyják az embert!

A két kutya azonban továbbra is fogta s Pupos Gilice János jósaak vélt felkényőködni. Még nem látott senkit, de gyakrom más tiszteletére kicserélték pilott füle már megérezte, hogy patöltés idejére a dohányszakó kölségő léptek alatt ahogy a jukat. A két unatkozó kutya is fű s arra figyelt, amerről az em barátok: egymás pofáját bere jöhetett. De a kutyák uga nyalagatta.

tása most egyszerre alább hagyott, majd üdvözölő csaholással változott át. Erre aztán Pupos Gilice János is visszafeküdt a selymes, puha széna-matracra. Egyik kezével elpárnázta a tarkóját, a másikkal pedig arcára billentett a csulakalapot.

— Csak jó embő lehet, ha man a kutyák se ugattyák!

A fű már egészen közel suhogott, majd tompán dobbant utána egy-két lépés s aztán: — Aggyonisten! — Aggyonisten, Hantduró szomszéd!

Hantduró felforgatta egy kisé a szénát, hogy alura terítse a bőséges harmatot, aztán oda-telepedett Pupos Gilice mellé.

Velük szemben már narancsra mázóiták égi piktorlegények a hasadó hajnali égbolton s az új reggel születése rányomta ünnepi bélyegét a két heve-résző csőz: Pupos Gilice János és Hantduró Péter esővagdosta, szélmaria arcára is. Az egyik az élők, a másik a halottak birodalmának őre s itt szokta közös nagyokat hallgatni hajnalonként az élet és a halál birodalmának a mesgyéjén: a temetőárokban.

— Pitymallik!

— A... biz... a... Nézték mind a ketten a csillogos eget, amelyen lassan kiláudtak az apró égi lámpák: a fényes csillagok s közben egymás tiszteletére kicserélték pilott füle már megérezte, hogy patöltés idejére a dohányszakó kölségő léptek alatt ahogy a jukat. A két unatkozó kutya is fű s arra figyelt, amerről az em barátok: egymás pofáját bere jöhetett. De a kutyák uga nyalagatta.

— Csak tán nem az aréadás? Kár lenne éte mer ki a fene lenne a botos.

— Mosakodnak. — A... biz... a... Akár az embő, — szólalt meg Hantduró is.

— Okosak. — A... biz... a... Akár az embő.

— Ostz milyen jól mögértik egymást. — A... biz... a... Jobban, mint az embő.

— Csak a könyvéren marak-szanak össze. — Akkurát, mint az embő.

Erre aztán megint nagyokat hallgattak s csak a pipaszárak szortyogtak, beszéltek s az éb-redező fűszálak pattogtak nyujtózódás közben. Pupos Gilice unta meg a hosszú hallgatást előbb.

— Hogy ilyen korán? — Dógoztam. — Silveröm?

— Az. Pupos Gilice belefujta a pipafüstöt a párák ezüstjé himbáló legegőbe s azon rágódott, ki lehet az a megmondatlan. De nem tudott rájönni. Olyan pe-taknesszerűen se akadt a faluban, akiről csak feltételezni is lehetett volna.

— Ugyan, ki unta már mög a könyvérsusztást?

Erre már Hantduró köpte ábrázaton a levegőt. — Kalács is jutott annak ö-lég, Gilice komám.

— Na, csak nem ötte még a fene? Olyan urféle?

Hantduró rábillentott. — Csak tán nem az aréadás? Kár lenne éte mer ki a fene lenne a botos.

Hantduró elvigorodott: — Fenét az, azt ugy se hoz-zánk temetnek.

— Finác? — Azé nem lenne kár. — Forgalmista?

— Azé még ugy sé. Pupos Gilice hiába tűnődött: — A jegyző, fiskális, végre-hajtó?

Hantduró csak a fejét rázta. — Nem tintanyaló vót. — Akkor mán igazán kár ér-te — állapította meg Pupos Gilice.

De Hantduró Péter nem vette észre a komája kedélyeakadását s tűnődve nézett el feje felett arra, ahol egybefolytak előtte a kukoricatáblák, cirokvetések, dinnnyeföldek s hosszú mérlegelés után válaszolt csak a Gilice kijelentésére. — Tudja Isten, kár vót é érte, János. Persze té nem hallotad az esetöt, mert té egész nap a határt járod... Hát tudod, a Szlics tekintetős ur ütötte mög a bokáját. De a nyaka is belétört.

Erre már elemelte az ljedtség től Pupos Gilice a pipáját az a-gyaráról s mintha a hideg száladt volna végig rajta, megráz-kódva felkucorodott a szénáról — Né bolondozz embő. I-szén nem vót sómmi baja.

— Hát baja az nem vót, de vót ögy bűdös ötomobilja.

— Ostz avval? — Avval.

Pupos Gilice megcsóválta a fejét: — Mindég mondtam, hogy mit szöröncsétlenkődnek vele, fene a bűdösit.

— Néköm is eltaposott ögygy köllökuttyám, hogy robbanna föl. Pipáztak és néztek a levegőbe, ahol egy-egy facán és fogoly riadtan húzott el a cserkés-ző kutyák verszomja elől.

Csak nagysókára szólalt meg újból Pupos Gilice János.

— Asztán hogy történt? — Aszongyák valami pesti jányallt ült benne. Olyan komédiánstéle vót, mer igön rövidre vót nyisszantva a haja.

Pupos Gilice eltűnődve bökdöste botját a földet. — Komédiánsté? — Az.

Pupos Gilice köpött egyet a pipaszár mellől, aztán folytatta — Gyerekkoromban én is lát-tam ögyet a komédiájába, de az í-fene szömérmetlen vót. Ugy mutogatta magát, mint más embő a tenyerit. — Persze, mer avval bolond-ították mög a férfinepet.

— Avval. — Aszongyák, hogy mindön-nap fürödnek.

— Aszongyák!... Csak azon csudálkozok, hogy a fenébe nem rongyolódik a bőrlük.

— He-he-he! Mer tebbe fül-rödnek hékás, még ötkolonyba.

— Tej... be??? Ejj ha! Mind a ketten nevettek, köp-tek is egyet félre, de Pupos Gilice hitetlenkedve rázta meg a fejét.

— Nem löhet, a Pétör. Am-má még sé löhet.

— Nem löhet? Hát csak tu-dom, az újság is ír rulla. — Akkor löhet — szólalt meg engedékenyebben Pupos Gilice.

— Aztán a komédiánsté is möghalt?

— Fenét. Pedig mögérde-mölte volna, mer ü noszogatta a tekintetős urat, hogy sebősen... sebősebben!

— Ostz mit szólt annak a komédiánstének az ura, hogy a más embővel ötözött?

— Nem vót ura. — Szétmöntek? — Nem.

— Özvegy vót? Hantduró csak a fejét rázta.

— Hát csak nem lány vót a komédiánsté? — csodálkozott Pupos Gilice.

— Assé vót. — Hát akkor mi a fene vót?

— Ojan sé lány, sé asszony. Ojan leányasszony vót. — vá-laszolta vigyorogva Hantduró.

Hallgattak utána és néztek egymásra nagy füstgallért terít-ve a vállak körül. Pupos Gilice még a talajt is megturkálta a botja hegyével, mintha nagyon bele akarna mélyedni a dolgok mélyébe. Mert elvégre még se olyan kis dolog az: autó élet, halál, komédiánsté, nysz-szantott haj és mi egyéb.

Aztán dühösebben kezdte pisz-kálni a talajt. Még a homlo-kán is haragosra futottak a rán-cok és a szája körül, a kaja bak-tek is egyet félre, de Pupos Gilice hitetlenkedve rázta meg a fejét.

— Nem löhet, a Pétör. Am-má még sé löhet.

— Nem löhet? Hát csak tu-dom, az újság is ír rulla. — Akkor löhet — szólalt meg engedékenyebben Pupos Gilice.

tózik ü sé ezután az én komé-ciómbul. — Lészavaztatta a negyedkönyeret a csőzskoméncióból? — Lé.

Hantduró csak a fejét csóvál-ta egy darabig, mintha ő is nagy furcsállaná a dolgot, aztán odatalálta, mint egy nagy igazságot: — Ugy szokták!

— Ögy... de most nem tö-szik neki sé a feje ala.

Elhallgattak. A keleti tájról felszórtak a nap fénydárda az égre és véresre sebeztek az éb-redő világot. Utánuk előbuk-kanat tüzes, izzó palástjában a megfődött nap s pontot tett a beszélgetés után. Pupos Gilice odafütyített a kutyáit, állott nyállal hegyesre fente a bajuszát s mintha meglátalodott volna a felkelő nap fényében, keményen legényesen kifűlleszt tette a mellét s fénylő szót oda Hantdurónak:

— Gyere komám, Pétör, né-zük mög hány dinnnyét loptak el az éccaká? Választunk majd ögy-két pirosbélüt mink is a gyerekköknek.

— Hát löhet? — csodálko-zott Hantduró.

— Hogy löhet-e?... Hát mé nó löhetné? Az urak is ab-ba markolnak bele, amí rájuk van bizva, azé fogják mög o-lyan ritkán őket.

Hangosan, teletorokkal nevet-tek s bekanyarodtak pőfékelve a dinnnyeföldek közé.